

ЗОРІ ПЛЮТИНСЬКОГО, або ж Факти, варті Книги рекордів Гіннеса

Початок на 1-й с.

...На початку січня 1951-го на колишніх Сморгівських хуторах, що неподалік Рівного, утворилося нове село, яке нарекли Зорею. І господарство, що невдовзі отримало таку ж назву. Ту рукотворну "Зорю" людського добробуту засвітив молодий голова Володимир Плютинський. З того часу "Зоря" і Плютинський сприймаються в нашій свідомості як синоніми. Ось уже п'ятдесят шість років поспіль. Факт, гідний Книги рекордів Гіннеса: хтозна, чи знайдеться ще десь у світі подібний феномен, коли цілу епоху, що плавно перейшла з другого тисячоліття у третє, управляє цим господарством все той же Володимир Плютинський – давні Герой Соціалістичної Праці, заслужений працівник сільського господарства, член Української академії аграрних наук, неодноразовий народний депутат СРСР та України.

Важко, дуже важко було на перших порах господарювання і першим колгоспникам, і йому, їхньому молодому ватажкові. Пригадає до деталей Володимир Антонович, як писав свою заяву, яка й понині зберігається в музеї агропромислової корпорації "Зоря": "Прошу прийняти мене в члени колгоспу ім. Ворошилова. Всі обов'язки, покладені на мене, зобов'язуюся виконувати. В.Плютинський. З січня 1951 р."

Саме з цієї заяви розпочався хліборобський шлях Володимира Антоновича Плютинського – одного з найвідоміших у країні організаторів сільськогосподарського виробництва.

Володимир Антонович шістнадцятирічним юнаком був розвідником партизанського з'єднання С.А.Олексенка на Хмельниччині. У повоєнні часи працював інструктором Плужненського райкому комсомолу, головою спустошеного війною колгоспу "Жовтень" Волоцького району тодішньої Кам'янець-Подільської області.

А потім доля закинула на Рівненщину. Його обирають головою укрупненої артілі ім. Ворошилова – майбутньої "Зорі".

– Вісімдесят корів, сто тридцять коней, сорок п'ять свиней, пару мішечків насіння – увесь колективний спадок, – згадує ті часи Плютинський. – Людям на трудодень нараховували всього по 8 копійок. Коробка сірників коштувала 20.

...Перші роки новоствореного господарства були не лише холодними, а й у прямому значенні слова голодними. І Плютинський поїхав до знаменитого Макара Посмітного на Одещину – повчитися, як господарювати треба. А тоді насмілився, та й каже:

– Макаре Онисимовичу, позичте мені 20 тонн зерна...

– Худобу годуватимеш? – запитав Посмітний.

– Ні, людей, – їсти в нас нічого...

Чуйний і добрий душею Макар Посмітний виручив молодого колегу. Навіть своїм транспортом доставив зерно у Клевань. Збіжжя роздали колгоспникам, аби хоч якось полегшити їхню бідність.

Енергія і відданість голови спільній справі передавалася людям, які повірили в нього. Це для Плютинського було надзвичайно важливо. І ці люди на перших порах були головною опорою керівника. Серед них Пилип та Григорій Бусли, Антон і Ганна Королі, Ніна Захарчук, Олексій Лайко, Катерина Яшук, Петро Самсонюк, Любов Вальчун, бригадир жіночої тракторної бригади Надія Таранченко та десятки інших.

Створення потужного агропромислового комплексу відкрило можливість значну частину зароблених коштів спрямувати на розвиток соціальної сфери. Зрештою забезпечити людям достойні умови життя і роботи. І вони, намальовані в уяві ще не виразно у перші роки керівництва Володимира Антоновича, стрімко набрали чітких обрисів. Перша асфальтована вулиця, перший водопровід... А далі саме село і аг-

рофірма стають великим будівельним майданчиком. За кошти господарства для його працівників споруджено понад 800 квартир з усіма комунальними зручностями, школу, два дитячих садки, центральну районну лікарню, санаторій "Червона калина", палац культури зі школою мистецтв, торговий центр. Прокладено 54 кілометри газопроводів, 40 – водогонів, 60 кілометрів асфальтованих доріг.

Росла, чепурилася "Зоря" – село третього тисячоліття, яке дивом з'явилось на одвічно небагатій польській землі. Село-місто, місто-село з усією, як мовиться, інфраструктурою великих міст.

На зламі тисячоліть Володимир Антонович знову повертається до одвічного селянського – турботи про хліб. Та й із сусідніх "лежачих" господарств, поля яких позаростали чортополохом, до нього йдуть гінці: візьміть в обробіток землю. До речі, нині тут вирощують урожай на 12 тисячах гектарів орного клину, в тому числі і на переданих власниками земельних паях із навколишніх сіл. Навіть волинські селяни з Ківерцівського району попросилися зі своїми паями під мудру опіку сусіда Плютинського. Земля щедро віддачує за турботу. Торік, скажімо, ужинок зернових становив 20 тисяч тонн зерна, з кожного гектара зібрано по 50 центнерів збіжжя.

На фермах "Зорі" утримується понад 4 тисячі голів великої рогатої худоби, надій від кожної з тисячі корів

становив 5 тисяч кілограмів молока. Заповнені продуктивним поголів'ям і свиноферми.

Навіть важко уявити, що на місці нинішньої "Зорі" з ошатними хліборобськими котеджами, заасфальтованими вулицями і тротуарами стояли колись непривабливі Сморгівські хутори з шістдесятма вузькими хатинками під солом'яними стріхами.

Володимир Антонович, який сьогодні в колі рідних і друзів з України, зарубіжжя святкує свій вісімдесятилітній ювілей, напередодні освятив у пам'яті свій шлях, освітлений осяйними віхами самої назви села, двох героїських зірок за працю звитяжну, хліборобську кмітливість, організаторський хист. Плютинський проглядає у чіпкій пам'яті шлях, пройдений разом з трудівниками агрофірми до висот слави і поваги.

– Звичайно, не думалось, не мріялось мені не тільки тоді, коли я приймав колгосп, ні ще добрий десяток літ, що ми вийдемо на такі рубежі, – міркує вголос Плютинський. – Тоді ж тільки назва була що колгосп, а фактично ж нічого не було. Перше засідання нашого правління було присвячене гострій проблемі, де купити зброю, щоб посіяти перший колгоспний хліб. Років через три-чотири я почав задумуватися, що не можна жити тільки ось так – сіяти хліб, вирощувати буряки, треба щось робити й для людей, не тільки для держави. Я почав іздити до знатних голів колгоспів –

Макара Посмітного, Федора Дубковецького, Кирила Орловського, вивчав, як вони господарюють, що для людей роблять. І знаєте, що я виніс із тих зустрічей? Що наші мудрі аграрії ще тоді розуміли: треба змінювати характер праці на селі, робити її привабливою насамперед для молоді. Треба, щоб вона стала різновидом індустріальної, щоб поменше було в ній бруду і більше – задоволення від результатів роботи. Одне слово, нести в село міські умови роботи. Це – соціальний бік справи. А економічний – переробка виробленого, повніша каса, вищі заробітки. Колгосп зробила багатим промисловість, яку ми стали розвивати. Вона дала роботу молоді. А ми ж знаємо, що й тоді, і зараз, і завтра сільська праця не особливо приваблює молодь. Це не тільки в нас.

Трансформувались у агрокорпорацію, “Зоря” продовжує займатися тим, чим і мають займатися селяни: вирощує хліб, виробляє молоко і м’ясо, здійснює переробку продукції. У господарстві – дві сотні тракторів і автомобілів. На полях, фермах, переробному виробництві працюють понад 1100 чоловік. Рослинницька і тваринницька галузі дають втішні результати, високорентабельні.

Здавалося б, навіть при такій нестабільній економічній ситуації у державі оптимальний варіант господарювання забезпечено. Але не той характер у голови правління ЗАТ АПК “Зоря” Володимира Плютинського. З його ініціативи у “Зорі” розроблено комплексний план на 2006-2010 роки, який передбачав суттєве нарощування виробництва продукції в усіх галузях. І Володимир Антонович переконаний: нові рубежі буде подолано.

У відчинене вікно світлого кабінету Плютинського пливе лагідне тепло розігрітих ланів, які мліють під дзвінким, гойним сонечком на розгонистих пагорбах довкруг “Зорі”.

– Жайворонок! Он як розкошує і тішиться дзвінкоголосий віщун сонячної днини, – з дитячою захопленістю підступається до вікна Володимир Антонович.

Польовий соловейко безугавно грає свою гарно-дзвінку пісню. Співун, жива крапелька висоти, береється на срібних струнах у безкраю голубінь. Йому байдуже до висоти, його рідної стихії, що заворожує землю одвічним спокоєм святої благодаті, яка додає життєдайних сил хлібному колосу.

Олексій ГРИГОР'ЄВ

